

РЕШЕНИЕ

№ 4139

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 06.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1802** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано по жалба на Н. Г. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Решение № 1040-21-72/01.02.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01249550/14.12.2022 г., издадено от длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ- С. – град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че при съществуващо валидно трудово правоотношение, следва да се приеме, че е налице и осигурително правоотношение. Моли се решението да бъде отменено. Претендират се разноски. В представена по делото молба жалбоподателката чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ С. – град в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото писмени доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По данни от административната преписка за Н. Г. С. в ТП на НОИ - С. град са представени от „Интертел” ЕООД, удостоверения по Обр. Приложение № 9 към чл. 8,

ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № Е. за периода от 06.02.2017 г. до 22.03.2017 г. вкл., № Е. за периода от 17.03.2017 г. до 27.04.2017 г. вкл., № Е. за периода от 28.04.2017 г. до 20.06.2017 г. вкл.; удостоверение по Обр. Приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл. 50, ал. 1 от КСО за периода от 21.06.2017 г. до 22.03.2018 г. вкл.; удостоверение по Обр. Приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО за периода от 23.03.2018 г., до 23.10.2018 г.; удостоверение по Обр. Приложение № 10 към чл.9, ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл. 54, ал. 1 от КСО за периода от 24.10.2018 г. до 17.03.2019 г.; удостоверения по Обр. Приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № Е. за периода от 05.11.2018 г. до 03.12.2018 г. вкл., № Е. за периода от 04.12.2018 г. до 17.01.2019 г. вкл., № Е. за периода от 10.01.2019 г. до 20.02.2019 г. вкл., № Е. за периода от 21.02.2019 г. до 02.04.2019 г. вкл.

По реда на НПОПДОО за периодите на отпуск за временна неработоспособност, разрешени с болнични листове № Е., № Е., № Е., № Е., № Е., № Е., № Е.; по заявление - декларация за изплащане на парично обезщетение по чл. 50, ал. 1 от КСО за периода от 21.06.2017 г. до 22.03.2018 г. вкл.; по заявление - декларация за изплащане на парично обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО за периода от 23.03.2018 г. до 23.10.2018 г. вкл.; по заявление - декларация за изплащане на парично обезщетение по чл. 54, ал. 1 от КСО за периода от 24.10.2018 г. до 17.03.2019 г., с оглед подадените от „Интертел“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО на Н. Г. С. са изплатени парични обезщетения в общ размер на 13 873,50 лв. (тринадесет хиляди осемстотин седемдесет и три лв. и петдесет ст.).

При осъществен последващ контрол по спазване на осигурителното законодателство и въз основа на Заповед № ЗР-5-21-00602640/05.08.2019 г. и Заповед № ЗР-5-21-00710841/28.01.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С. град е извършена проверка по разходите на ДОО на „Интертел“ ЕООД.

В хода на проверката е установено, че „Интертел“ ЕООД е регистрирано на 12.10.2001 г., като считано от 30.01.2012 г. едноличен собственик и управител на дружеството е Г. М. Г.. Към момента на проверката адресът по седалище на дружеството е в [населено място], [улица].

Съгласно предоставена с Писмо с вх. № 1042-21-75#2/18.09.2019 г. от НАП информация за 2015 г. от „Интертел“ ЕООД не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, а за годините- 2014 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. са подадени съответните декларации, но по регистрираното от дружеството фискално устройство с № DY341980 няма постъпили приходи за периода след 2014 г.

С Писмо вх. № 1042-21-75#3/20.09.2019 г. от ТД на НАП-С. е предоставена информация, че с ПНОМ № 53-00-3178/29.09.2015г. е наложен заповор върху банковите сметки на „Интертел“ ЕООД във всички търговски банки на територията на страната. При извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че дружеството не притежава имущество за налагане на обезпечителни мерки.

С Писмо вх. № 1042-21-75#9/24.06.2020 г. е получена информация от ТД на НАП - С., че дружеството има реализирани обороти по фискално устройство № DY499509 само

за периода от 01.11.2019 г. до 12.12.2019 г. Посочено, е че кодът на основната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице е 4642 /търговия на едро с облекла и обувки/, дружеството няма собствени имоти и товарни моторни превозни средства, не е декларирано упражняване на дейност от управителя. Органите по приходите са констатирани, че може да се направи извод за фиктивна регистрация на дружество чрез подставено лице или така нареченото мнимо представителство.

За нуждите на извършваната проверка за представяне на релевантна трудово-правна и осигурителна документация са изпратени задължителни предписания до адреса по седалище на дружеството и до адреса на управителя. Поради факта, че писмата, изпратени до адреса по седалище на дружеството и до адреса на управителя, са се върнали с гриф „непотърсен“, от контролните органи на ТП на НОИ С.-град е извършено посещение на адреса по седалище на дружеството, за което е изготвен Протокол № ПТ-5-21-00731735/06.03.2020 г. По данни от протокола, контакт с управителя или упълномощено лице не е осъществен.

След потърсено съдействие по делегация от ТП на НОИ - Л., компетентният административен орган е уведомен, че от ОД на МВР - Л. е постъпила информация, че управителя на дружеството Г. М. Г. е напуснал територията на Република България на 11.05.2019 г. и след тази дата няма регистрирано връщане в страната.

При извършена проверка в Търговския регистър е установено, че управителят Г. М. Г. е вписан като собственик и/или управител на над 100 дружества. Установено е също, че за периода от 2014 г. до 2019 г. не се визуализират данни за обявени от „Интертел“ ЕООД годишни финансови отчети за извършвана дейност.

В хода на извършваната проверка в ТП на НОИ С.-град са представени от неупълномощено лице копия на документи, които не са кредитирани от административния орган, като доказателства, ползващи се с материална доказателствена сила.

В хода на административното производство, на основание чл. 44 - 46 от АПК, във връзка с чл. 108, ал. 2 от КСО, от лицата, за които има подадени уведомления от проверяваното дружество за сключени и/или прекратени трудови договори и подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, е изискано представянето на доказателства и обяснения с цел изясняване на факти и обстоятелства относно извършваната от тях трудова дейност в „Интертел“ ЕООД.

В тази връзка в декларация от 20.08.2019 г. жалбоподателката е посочила за работно място: „Студентски град - офис“, „Студентски град зад блок 7, на ет.2“, лица, с които е работила заедно: „К.“; длъжност „офис мениджър“, размер на получаваното трудово възнаграждение „2700 лв.“; естество на извършваната работа „търговия с дрехи, чанти и др. стоки на пазар И.“, лице, което я е запознало с работата „г-н Г.“.

Въз основа на събраните доказателства и установените при проверката факти и обстоятелства, е издаден Констативен протокол КВ-5-21-00789104/27.07.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на „Интертел“ ЕООД, с който е прието, че липсват доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството за периода от месец 04.2014 г. до месец 06.2020 г., съответно - доказателства за извършвана трудова дейност от лицата, за които са подадени уведомления в регистъра на трудовите договори и данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в регистъра на осигурените лица, поради което за последните не са възникнали осигурителни правоотношения и декларираните данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не съответстват на действителната фактическа обстановка.

В тази връзка от контролен орган при ТП на НОИ - С. град са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00789136/27.07.2020г. за заличаване на подадените от „Интертел“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за поименно изброени лица, вкл. и за Н. Г. С., за периода от месец 11.2016 г. до месец 06.2020 г. Задължителните предписания са изпратени два пъти до адреса по седалище на дружеството - [населено място], [улица], получени са, но от обратните разписки не става ясно кое е лицето, което ги е получило. Задължителните предписания са изпратени и до адреса на управителя, от където писмото се е върнало с обратна разписка „непознат“. С оглед на това, че не е ясно кое лице е получило задължителните предписания и в какво качество ги е получило, същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, като на определеното за целта място в ТП на НОИ С. - град е поставено съобщение с изх. № Ц4016-21-926/30.11.2020 г. Задължителните предписания са влезли в сила след изтичане на преклузивния срок за тяхното обжалване.

След влизане в сила на Задължителни предписания № ЗД-1-21-00789136/27.07.2020 г., подадените от „Интертел“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода, през който дружеството не е осъществявало дейност, вкл. и за жалбоподателката Н. Г. С. /за периода м. 11.2016 г.-м.06.2020 г./, са служебно заличени на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда на подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход на Н. Г. С., подадени чрез „Интертел“ ЕООД за посочения по-горе в настоящото решение период е издадено Разпореждане № РВ-3-21-01249550/14.12.2022 г. от длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ С. – град на основание чл. 114. ал. 2, т. 2 от КСО за възстановяване на добросъвестно получени парични обезщетения за периода от 06.02.2017 г. до 02.04.2019 г. в размер на 13 873,50 лв.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-72/01.02.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град.

От ответника в производството са представени допълнителни доказателства /лист 82-84 от делото/. Други доказателства не са ангажирани от страните в производството. Административен съд София-град, III отделение, 49 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Решение № 1040-21-72/01.02.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е връчено на 09.02.2023 г., видно от известието за доставяне на лист 15 от делото. Жалбата е депозирана пред органа на 21.02.2023 г. от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „д“ КСО. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и процесното разпореждане, видно от представената по делото Заповед № Ц 1015-21-168/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град /лист 110 от делото/, с

която на Д. З. е възложено да постановява и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 от КСО, както и разпореждания за събиране на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 4 от КСО.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания послужили за издаването му. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения акт.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 02.04.2019 г. в размер на 13 873,50 лв.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В конкретния случай е налице тази хипотеза, поради което получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, предвид новите документи и данни, които имат значение за определяне на размера на паричното обезщетение.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е имал повод да се произнесе, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е

напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателката не може да бъде направен. Установените от контролния орган факти и обстоятелства не са оборени. Изводите на органа са мотивирани с конкретни писмени доказателства, част от административната преписка, поради което обосновано е прието, че в конкретния случай жалбоподателката не е извършвала трудова дейност в „Интертел“ ЕООД, за която да бъдат дължими и внесени осигурителни вноски.

С оглед на това и посоченото по-горе по отношение на осигурителното правоотношение, правилен и законосъобразен е изводът на органа, че Н. С. не е притежавала качеството осигурено лице по осигурително правоотношение с „Интертел“ ЕООД. В тази връзка неоснователно получените плащания следва да бъдат възстановени, поради което правилно директорът на ТП на НОИ е потвърдил процесното разпореждане.

Съвкупната преценка на представените по делото доказателства обосновава извод за липсата на реално положен труд от страна на жалбоподателката в „Интертел“ ЕООД. Следва да се има предвид още, че в хода на съдебното производство оспорващата не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от нея трудова дейност в „Интертел“ ЕООД.

Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, както вече беше посочено по-горе в настоящото решение. В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството „Интертел“ ЕООД, респ. трудова дейност от лицето, за което има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че то не е осигурено лице. При невъзникнало осигурително правоотношение, осигурителните вноски не са дължими. В тази връзка се налага обоснованият извод, че жалбоподателката няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, тъй като не се установява данни реално да е упражнявала трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение.

С оглед изложеното, съдът приема, че решението е постановено и в съответствие с целта на закона – да се предотврати неоснователното изплащане на средства от бюджета на ДОО, а неправилно изплатените средства да бъдат възстановени.

Съдът приема, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 – 5 АПК.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определени на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. С., с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Решение № 1040-21-72/01.02.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01249550/14.12.2022 г., издадено от длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ- С. – град.

ОСЪЖДА Н. Г. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четирнадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: